

BLAUW

BLAUW

ROMAN

ANN VANHEULE

Niets is geheel waar, en zelfs dat niet.

Frederik van Eeden

Coverontwerp: Ann Vanheule

ISBN:9789402176421

© Ann Vanheule

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaandelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Proloog

Aan alles komt een einde en ook het einde stopt.

“Ik zal je missen,” zei ze en daarmee was alles gezegd.

Met haar zeventien lentes wist ze niet goed hoe ze afscheid moest nemen: haar ouders en broertjes waren steeds in de buurt en haar grootouders waren, op wat plastic vervangstukken na, nog intact. Frank De Villegas, de jonge kerel die naast haar zat, beaamde wat ze zei. Zij, Nasrine Massez uit de Rue de Saint George 42 in Rouen, zou voor het eerst in haar jonge leven missen en gemist worden.

Céline Dion zong op de radio “Ne partez pas sans moi”. Het was een lied dat nog steeds hoge toppen scoorde: de zangeres had een jaar eerder het Europese songfestival gewonnen voor een land dat niet eens haar heimat was.

Nasrine en Halina, beste vriendinnen, speelden een spelletje Monopoly aan de grote eettafel.

Het telefoontje kwam op het ogenblik dat Halina voor de derde keer naar de virtuele gevangenis moest. Aan de andere kant van de lijn herkende Nasrine de luide norske stem van de rector van de universiteit waar haar moeder in de bibliotheek werkte. Nasrine voelde aan dat het gesprek haar moeder zenuwachtig maakte. Dat had de vrouw wel vaker, zeker wanneer ze in contact kwam met mensen “van een hogere rangorde” zoals ze die noemde. Nasrine vond dat rangen- en standengedoe maar niets. Voor haar droeg iedereen op het einde van de dag een vuile onderbroek.

“Ja, meneer, natuurlijk, meneer, dat spreekt voor zich, meneer. U mag er op rekenen: we doen ons best...”

“Wat is er?” vroeg Raoul Massez toen zijn echtgenote de telefoon op de haak legde. “Is er iets mis? De rector die belt, op een zaterdag dan nog wel.”

De vrouw schudde traag het hoofd.

“De universiteit heeft een probleem met een uitwisselingsstudent en....”

“Wat hebben wij daarmee te maken?”

“Laat me toch uitpraten, chéri. Het is een jongen uit Vlaanderen. Hij zou het volgende academiejaar bij een familie verblijven maar de vader van dat gezin is plots opgenomen in het ziekenhuis. De jongeman kan daar niet meer terecht.”

“Ja en dan, Carole? Wat moeten wij met die boodschap?”

“De vraag kwam of wij hem kunnen opvangen. Blijkbaar deed Monsieur Dupont van de bibliotheek die suggestie aan Madame Delcourt, je weet wel: de secretaresse van de rector. Ze weten een beetje hoe ik in elkaar zit.”

Raoul zuchtte hoorbaar. “Zomaar een vreemde in huis nemen? En dat voor een volledig academiejaar? Krijgen we daar dan een vergoeding voor? Gratis lukt dat niet, dat beseft je toch? Ik werk me al te pletter om jullie eten en drinken te kunnen geven, de kinderen een degelijke opleiding in een goede school te laten volgen en in een mooi huis te kunnen wonen...”

Carole liep naar de sofa en streek zachtjes over het hoofd van de geënerveerde man.

“Rustig maar, Raoul,” suste ze. “Je begrijpt toch dat ik dit niet kan weigeren? Het is de rector die het vraagt. Ik verwacht van jou toch een beetje begrip. Soms moeten we inspringen wanneer er mensen zijn met acute noden, dat zijn we aan de maatschappij verplicht!”

Carole Frassange, echtgenote Massez, was gekend voor haar sociale en hulpvaardige aard. Ze werkte als vrijwilligster bij een plaatselijke voedselbank, poetste wekelijks de kerk, hielp de zusters in het klooster met het onderhoud van hun groentetuin en ging iedere dag langs bij een eenzame buurvrouw. Was het

niet voor de realistische houding van Raoul, dan deed Huize Massez dienst als opvangcentrum voor daklozen of mishandelde vrouwen.

“Wat studeert die jongen dan, mama?” mengde Nasrine zich in het gesprek.

“Een economische specialisatie. Hij heeft al een diploma burgerlijk ingenieur op zak, dat behaalde hij aan de universiteit van Brussel. Maar die studie volstond niet om zijn intellectuele honger te stillen. Hij kreeg een beurs voor het buitenland en verkoos onze universiteit. Blijkbaar is de jongeman een echte bolleboos.”

“Bolle Boos!” grinnikte Halina en fluisterde tegen haar vriendin: “Het is geweten van die slimme koppen dat die boordevol testosteron zitten. Dus hou je maar vast aan de takken van de bomen. Voor je het weet ligt dat stuk mannevlees met zichzelf te – nou ja, je weet wel – in de kamer naast jou! Dan hoor je hem ’s avonds, wanneer jij rustig in je bedje ligt, gaan van: “Oh, oh, oooh” Halina deed het kreunende geluid met verve na.

“Wat is er, meisje, voel je je niet goed?” vroeg Carole bezorgd, “je klinkt ineens zo raar?”

De puber kreeg onmiddellijk een vuurrode kop.

“Niets, madame Massez. Nee, er is niets aan de hand. Ik vind het leuk nieuws, spannend vooral. Dat is alles. Oh, oh, oooh...zo spannend!”

Dus stond de jonge kerel op een snikhete augustusdag voor de deur, met in zijn ene hand een grote bruine koffer en in zijn andere hand een bosje kleurrijke bloemen.

Haar broertje opende nieuwsgierig de voordeur, keek de bezoeker van top tot teen aan en riep zijn moeder.

“Maman, hij is er!”

Carole loodste de twintiger de leefkamer binnen.

“Welkom. Ik stel je voor aan mijn gezin. Dit is Nasrine, onze oudste dochter van zestien. Degene die je zo gastvrij ontving, is onze tweede: Rémi. Hij werd vorige week elf. En de kleinste van de drie vind je daar onder de tafel. Dat is Joaquim of Joie, zoals wij hem noemen. Want die joie-de-vivre past wel bij het levendige kereltje!” glimlachte ze.

Rémi legde het stripverhaal dat hij zonet geopend had opzij en zei: “Ik hoop dat je niet snurkt, dat je van mijn modeltreinen afblijft en niet alle snoep opeet.”

“Rémi, dat volstaat!” kwam Carole berispelend tussen. Het koppige kind plooidde niet.

“Alles van melkchocolade is voor mij.”

De boodschap kon maar ineens duidelijk zijn.

Ondertussen nam Nasrine de jonge kerel aandachtig op. Ze had genoeg van de voorbereidingen die de komst van De Student hadden ingeluid: de logeerkamer had een opfrisbeurt gekregen (en zag er beter uit dan de andere kamers in het huis) en aan iedereen die het horen wilde, gaf haar moeder een uitgebreide uitleg over de komst van “Le petit Belge”. En alsof dat allemaal nog niet volstond, kreeg Nasrine het uitdrukkelijke verbod om de enige badkamer nog langer dan een half uur te bezetten. Dat betekende: douchen, maquillage, haar föhnen en aankleden in minder dan dertig minuten. Dat was een onmogelijke opdracht voor een zestienjarige.

“Nasrine?” vroeg het Koninklijke Studiekind. Een paar prachtige grijze ogen keken in haar richting. “Dat is een mooie naam. Heeft die ook een betekenis?”

“Wilde roos,” antwoordde ze met lichte tegenzin.

“Mooi! En zoveel beter dan mijn nietszeggende voornaam.” Hij lachte zijn witte tanden bloot.

Ondertussen was de kleine Joie in de armen van zijn moeder beland en bekeek het tafereel aarzelend.

“Kijk Joie, dit is nu Frank. Frank De Villegas.”

“Frank,” herhaalde het jongentje zachtjes en wist niet wat zijn moeder bedoelde. “Frank qui, maman?” vroeg hij.

“Francqui,” herhaalde Frank met een brede glimlach. “Dat lijkt me wel een passende naam om hier te gebruiken. Wat denk je, Nasrine?”

Ongewild begon Nasrine te blozen. Tot haar verbazing moest ze toegeven dat Frank - Francqui - De Villegas uit het noorden nog de slechtste niet leek te zijn.

“Tien maanden was je hier,” telde Nasrine, “dat volstaat om een baby op de wereld te zetten en al te denken aan de volgende.”

“Zo snel gebeurt dat niet, Nasrine, die kleintjes er in en er uit,” lachte hij.

“Maar theoretisch zou het kunnen, Francqui,” sprak ze hem tegen.

De duo-schommel in de tuin van de familie Massez ging zachtjes heen en weer.

“En nu,” zuchtte ze, zonder de vraag te stellen.

“Ja, nu?”

“Hier kan het niet ophouden, hier stopt het niet. Dat moet je beseffen.”

“Welk vervolg wil je er dan aan breien, meisje? Aan wat had je gedacht?”

Ze liet het antwoord even op zich wachten. Ze had er al een tijdje over nagedacht, maar het voorstel moest een zeker spontaniteit inhouden. Het moest lijken alsof ze er hier en nu, op dit eigenste moment, voor het eerst aan dacht.

“Het vervolg is simpel in al zijn eenvoud, Francqui: je gaat me schrijven.”

“Schrijven?”

Zijn lach galmde door de buitenlucht. Een duif probeerde om het beddengoed, dat Carole zo zorgvuldig over de draad had

gespannen, met uitwerpselen te versieren. Nasrine klonk vastberaden.

“Schrijven, dat gaan we doen.”

“Maar ik ben een man en mannen schrijven niet,” protesteerde hij.

“Mannen schrijven wel! Denk maar aan Shakespeare, Keats en Pablo Neruda.”

“Mietjes, het zijn mietjes,” treiterde Francqui, “échte mannen schrijven niet.”

Maar Nasrine liet zich niet van de wijs brengen.

“Dan zal jij de eerste zijn die het tegendeel bewijst. Sinds je dat stoppelbaardje gekweekt hebt, zie je er trouwens veel mannelijker uit. Kom, laat me nog eens voelen.”

Hij duwde zijn kin vooruit en ze ging er met haar hand over. Het voelde ruw en avontuurlijk en de aanwezigheid van dat klein beetje haar gaf haar een kriebelend gevoel in de onderbuik.

“Dus, zoals ik zei: jij schrijft me brieven en ik antwoord jou. We laten die honderden kilometers tussen ons geen spelbreker zijn. Ik wil weten hoe het met je gaat, wat je doet, alles eigenlijk.”

“Wanneer ik opsta en ga slapen?”

“Die kleine details hoeven niet.”

“Hm. Ik vind telefoneren toch een stuk eenvoudiger en moderner.”

Ze schudde haar hoofd krachtig heen en weer.

“Nee, geen sprake van. Daar is niets speciaals aan...”

“...nou, Alexander Graham Bell zou je tegenspreken! Een beetje respect voor zijn uitvinding graag.”

“Niets van, geen gebel. Brieven. Dat moet je me beloven!”

Haar hardnekkigheid deed hem glimlachen.

“Oké, goed dan. En hoeveel brieven had de jongedame voor ogen? Jaarlijks eentje, dat moet toch volstaan?”

Ze keek hem geschokt aan. Meende hij dat nu?

“Met eentje per jaar ben ik niets.”

“Twee dan?”

“Veel te weinig.”

“Nasrine: twee of nul. Je mag kiezen.”

“Maar dan op vaste tijdstippen zodat ik weet wanneer ik de postbode in de gaten moet houden,” mokte ze.

Hij lachte.

“Ik zal het alvast in mijn agenda noteren. Wanneer had de juffrouw ze dan gewild?”

Ze dacht even na.

“Op mijn verjaardag en die van jou. In de maanden mei en januari, dus. Ja, die twee maanden zullen onze brievenmaanden zijn.”

“Goed dan, dat moet lukken. Maar nu is het aan mij om voorwaarden te stellen. Ik wil niet dat je die brieven bewaart zoals een personage uit een melige romantische film dat zou doen. Je kent dat gedoe wel: een stapeltje met een fluwelen strik rond. Om dan jaren later dat boeltje om nostalgische redenen terug boven te halen en te mijmeren over de goede oude tijd.”

Haar mond viel een beetje open. Hoe wist hij in hemelsnaam wat ze van plan was? Ze had het helemaal uitgedokterd: hij zou haar schrijven op lichtgeel papier en met een echte pen. Ze zou zijn brieven stuk voor stuk en chronologisch bewaren in een roze doos. Het fluwelen, goudkleurige lint lag al in de lade van haar bureau te wachten op de komst van de eerste levering van de postduif. Ze zou de brieven koesteren voor de rest van haar leven.

“Niet bewaren?” herhaalde ze aarzelend.

Zijn hoofd ging heen en weer.

“Echt niet? Niet eentje?”

“Geen enkele: dat moet je me beloven of ik schrijf je nooit.”

Met tegenzin ging ze op zijn eisen in. Ze vond wel een middel om dit euvel te omzeilen. Ondertussen had hij de schommel met zijn linkerbeen opnieuw in gang gezet en wiebelden ze zachtjes heen en weer.

“Kijk je er naar uit, Francqui?” vroeg ze. “Naar je oude leventje in België, naar jouw ouders en je broer? Naar een meisje misschien?”

“Nee, niet echt. Op liefdesvlak wil ik het rustig houden. En wat mijn familie betreft, sta ik ook niet te springen om terug te keren. Soms lijkt het alsof ik er niet bij hoor, al doen ze hard hun best. Het is ook niet eenvoudig geweest voor mijn moeder om mij, het kind van haar overleden zus, op te voeden. Ik lijk sprekend op haar en dat is soms confronterend.”

Francqui had er nooit een geheim van gemaakt dat hij niet het biologische kind was van het echtpaar De Villegas, maar het was de eerste keer dat hij er zo openlijk over sprak.

“Hoe oud waren je ouders toen ze overleden?”

“Eenentwintig, stel je voor: dat is jonger dan ik nu ben! Ze ontmoetten elkaar op hun vijftiende en waren elkaars eerste en enige liefde, zoals dat zo mooi heet. Hun geluk mocht blijkbaar niet blijven duren: toen ze die mooie zomerdag een fietstochtje maakten, maaide een onoplettende chauffeur hen allebei van de weg. Mijn vader was op slag dood, mijn moeder haalde het ziekenhuis nog. Volgens de dokters heeft ze gevochten tot het allerlaatste moment.”

“En jij? Waar was jij toen het gebeurde?”

“Ik lag rustig in mijn wiegje te slapen bij Tante Maria, dat is de vrouw die ik sindsdien mijn moeder noem. Ik ben er nooit meer weggegaan. Ze hebben me opgevoed alsof ik hun eigen kind was en mijn vader heeft me later zelfs zijn naam gegeven.”

Nasrine zuchtte.

“Het lijkt wel een roman. Het moeten fijne mensen zijn. Maar jij hebt er een uitleg voor waarom je je soms een buitenbeentje voelt. Terwijl ik, als rasechte telg van de familie Massez, me vaak genoeg een vreemde eend in de bijt vind. Heb je ons gezin al eens goed bekeken? Mijn moeder heeft ravenzwarte haren, mijn vader donkerbruine krullen en niemand in de familie heeft

rood haar en grijsgroene ogen. De biologieleerkracht begrijpt er niets van en noemt me steeds atypisch.”

Hij porde haar plagerig in de zij.

“Atypisch? Ja, dat ben je op alle gebied!”

“Lolbroek, wat ga ik dat soort opmerkingen missen. Ik neem aan dat je ma wel uitkijkt naar je terugkeer?”

“Dat denk ik wel: ze is een echte moederkloek, de spil van het gezin. Mijn vader is niet echt het aanwezige type en daar lijdt zij soms onder. Niet alleen fysiek, met het gras dat moet gemaaid worden, maar ook mentaal. Hij heeft zo van die momenten dat hij in het ijle zit te staren. Waar hij dan met zijn gedachten zit, Joost mag het weten. Ik vraag me soms af waarom zij ooit met elkaar getrouwd zijn. Ze lijken zo weinig gemeen te hebben, ze stralen zo weinig passie uit. Nee, zo wil ik het niet: ik wil geen broer-zus relatie die kabbelt...”

“...en gebaseerd is op wederzijds respect,” beaamde ze.

“Je slaat de nagel op de kop. Flink voor een prille zeventienjarige!”

“Maar hoe weet je dan dat iemand de ware voor je is?”

“Dat voel je.”

“Heb je dat dan al ooit gevoeld, Francqui? Is er een meisje dat je hart sneller doet slaan?” herhaalde ze plagerig maar hij zweeg.

“Sorry, misschien ben ik te ver gegaan? Ik wou niet...”

Hij schudde het hoofd.

“Het geeft niet, kleine wilde roos. Ooit geef ik je nog wel het antwoord op die vraag. Hou ondertussen maar die brievenbus in de gaten, in mei en in januari.”

“Doe ik. Weet je, ik zal je missen, meneer Frank De Villegas.”

“Ik jou ook, juffrouw Nasrine Massez.”

“Kijk ze nu,” zei Carole die het tafelreel door het keukenraam gadesloeg. “Zie jij wat ik zie?”

Raoul knikte. “Misschien is het maar goed dat hij vertrekt, Carole. Het is te vroeg, er staat haar nog zoveel te wachten in het leven.”

“Ja. Bovendien zou de rector het ons nooit vergeven!”

Wafels

1.

Voorzichtig opende ze de gekreukte, papieren zak. Een fractie van een seconde maar, meer had haar geest niet nodig om terug te keren naar het verleden. De sporen van zowel vreugde als verdriet zaten nog steeds onder haar huid. Op hetzelfde moment dat ze de koude wind langs haar benen voelde glijden, hoorde ze zijn stem.

“Riene? Waar ben je?”

Vliegensvlug legde ze alles terug in de kast en sloot die met een klik af. De sleutel verdween in de rechterzak van haar rode jeans.

“Riene? Nasriene?”

De uitspraak van haar volledige naam, Nasrine, had hij op eigen initiatief veranderd. Nas-Rie-Ne. Ofte Rie-ne. Ze haatte het.

“Ik ben hier. Boven. De zolderkamer. Oude kleren aan het verzamelen om weg te schenken aan dat goede doel van de serviceclub. Ik kom er zo aan!”

Ze liep de kamer uit, rende de houten trap af en probeerde ondertussen een kleine glimlach op haar gezicht te toveren.

“Hey, je ziet er uit alsof je een spook gezien hebt?” zei Huub.

“Heb je een minnaar verstopt tussen die kleren?”

“Nee, alleen de melkboer. Die ligt naast de postbode onder het bed. Nog twee minnaars erbij en ze kunnen kaarten,” grijnsde ze en veranderde meteen van onderwerp. “Heeft het lopen je goed gedaan?”

Hij blies.

“Zeven kilometer op de teller maar dan kreeg ik een kramp in mijn rechterkuit en moest ik stoppen. Het is enorm frustrerend want ik weet dat ik beter kan. Kon. Ach, wie weet komt het nooit meer terug?”

“Je hoeft de sportieve lat voor jezelf niet zo hoog te leggen, Huub. Bovendien moet je zowel je lichaam als je geest de nodige rust gunnen. Een beetje lopen is goed, veel lopen is teveel.”

Hij wreef gejaagd door zijn natte en uitgedunde haardos. Het viel haar voor het eerst op hoe grijs hij geworden was.

“Doe niet zo betuttelend, je lijkt dokter Dehaemer wel: leven na een depressie is leren doseren. Dosereren, doseren, doseren.”

“Maar hij heeft gelijk en je moet naar hem luisteren. En ook naar mij, als het eventjes kan. Ik bedoel het goed, dat weet je toch?”

Haar echtgenoot haalde gelaten de schouders op.

“Dat weet ik wel, je hebt alleen maar het beste met me voor. Jij hebt met iedereen steeds het allerbeste voor. Maar ik heb vooral nood aan rust en niet aan wijze woorden, dat lijkt je maar niet te begrijpen.”

Nasrine stak haar handpalmen in de lucht. “Leg dat maar uit aan je moeder: ze heeft wafels gebakken en verwacht ons allemaal rond de tafel. Ga dus maar snel douchen. Ik haal de kinderen van school.”

Huub trok zijn neus op en kreunde.

“Bah, daar heb ik helemaal geen zin in. Een gezellig samenzijn met broerlief Hugo en die twee ettertjes van kinderen die hij van zijn vriendin in bruikleen heeft. Ik wou een rustig moment thuis voor de buis.”

“Als het van jou afhangt, dan doen we niets meer samen met de kinderen. Dat gaat niet zo. Dus zorg dat je klaar bent: we pikken je binnen een half uurtje op,” zei Nasrine resoluut en trok de deur geërgerd achter zich dicht.

De lagere school was gevestigd in de Kerkstraat, in het dorp Hommezele dat zesduizend zeshonderd en vijftien zielen telde. Het centrum bestond uit het groene plein met het gemeentehuis, het postkantoor, wat winkels en de kleine dorpskerk.

Halverwege de straat was recent een verkeersdrempel aangebracht aan de uitgang van het schooltje waar Wolf en Féliz - de tweeling van zesenhalf - hun jeansbroekjes versleten. Ze zaten op houten banken waarop de burgervader zelf nog gezeten had. Dat zei vooral iets over de kwaliteit van het schoolmeubilair: de man was bijna zeventig.

Nasrine hield halt aan de parking naast de schoolpoort en zag hem uit de slagerij Van Mooreghem stappen met een pakje in zijn handen. Toen hij haar opmerkte, lachte hij zijn tanden bloot. "Worsten. Lekker verse worsten!" riep hij uit en gaf haar een klinkende zoen op de wang. "Wel, wel, rooie, wat zie je er goed uit vandaag. Mooi!"

Hij wees naar haar halfhoge cognackleurige veterlaarsjes waarin ze haar strakke rode jeans gestopt had.

"Lief hoor, Hugo, ik begrijp echt wel waarom jij een vrouwenmagneet bent. Je bent heel erg gul met complimentjes en je hebt aandacht voor de kledij van een vrouw. En dat zonder je mannelijkheid te verliezen. Knappe prestatie!" glimlachte ze.

"Ach, hoe kan het ook anders? Mode zit me in het bloed: mijn ouders hadden hun kledingzaken, ik studeerde fotografie en dan heb ik nog een knappe schoonzus met modelallures."

"Ik weet echt niet over wie je het hebt. Maar wat ik wel weet, is dat wij dadelijk een berg wafels moeten eten bij jouw moeder."

"Wafels? Daar weet ik niets van. Ze heeft mij weer over het hoofd gezien, haar jongste zoon telt nooit mee."

"Stop met dat zielige gedoe, meneer de fotomaker. Ze vroeg aan mij om jullie uit te nodigen. Dan zou je zeker niet weigeren."

"Zei ze dat?"

"Met zoveel woorden. Ik denk dat je wellicht een gaatje kan vrijmaken in jouw superdrukke agenda. Dus doen we het zo: jij haalt Hannes en Maud op en ik de tweeling..."

"...en dan rijden we gezellig samen naar moederlief voor het vreetfestijn. Ik laat mijn worsten maar eventjes zitten," knipoogde hij.

“Er is een klein detail: je vergeet Huub.”

Hij gooide zijn armen theatraal in de lucht.

“Oh ja, hoe kan ik hem vergeten. Mijn oude, versleten en helemaal depressieve broer! Wat zouden we toch zonder hem zijn?”

“Hugo, dat is niet mooi van jou. Geef hem toch een klein beetje krediet. Een burn-out en een depressie kan iedereen overkomen.”

Hij keek haar semi-geschokt aan.

“Heet dat zo tegenwoordig, Nasrine, een burn-out? De hoeveelste keer is meneertje dan al opgebrand? Je zou denken dat er alleen nog as zou overblijven. En was er überhaupt ooit enig vuur in die man? Het enige goede wat die kerel ooit gedaan heeft, is met jou te trouwen. Daarvoor benijd ik hem. Hoe kan dat toch dat wij nooit verder zijn geraakt? Je moet toch toegeven dat wij een goede match zouden zijn.”

Nasrine glimlachte, het was niet de eerste keer dat haar schoonbroer die toer op ging.

“Nee Hugo, wij als paar, dat zou niet veel voorstellen.”

“Ik zou je nochtans verwennen, Nasrine en je alles geven wat dat lieve hartje van jou begeert. Dat weet je toch? Je moet het me gewoon maar vragen, en hup...”

Hij gaf haar een zachte zoen op de mond en blies even speels in haar oor. Verschrikt keek Nasrine om zich heen en hoopte vurig dat niemand de kus had gezien. Moeders aan de schoolpoort konden de vreselijkste kletswijven zijn: ze hoorden alles, zagen alles, roken vermoedelijk alles. Niets ontging dat volkje. Nasrine had er nooit echt bij gehoord, ze was de buitenlandse, “de vreemde”. Maar dat vond ze helemaal niet zo erg: ze had haar handen meer dan vol met haar baan bij het advocatenkantoor, de tweeling, haar uitgebluste echtgenoot en een schoonbroer als Hugo aan de schoolpoort.

Hugo.

Vorig jaar was het met hem een beetje uit de hand gelopen. Op het kerstfeestje van de sportclub waar ze wekelijks een aerobicsles volgde, had Nasrine in een vrolijke bui iets teveel cocktails gedronken. Toen ze naar huis wilde gaan, bleek ze de regenjas van iemand anders aan te hebben. De juiste jas, waarin haar autosleutels zaten, was niet meer te bespeuren. Hugo, galante schoonbroer in nood, was er die avond toevallig ook en had zijn beschonken schoonzus onder de vleugels genomen. Zijn aanbod om haar naar huis te voeren, had ze dankbaar aanvaard. Ze herinnerde zich vaag dat ze hem wat flirterig om de hals was gevlogen. Het resultaat van haar losbandig gedrag liet niet lang op zich wachten: in de auto gleed zijn hand, heel clichématig, van de versnellingspook naar haar knie en zocht vervolgens zijn weg over haar dij. Door de alcohol in haar bloed raakte ze nogal puberaal opgewonden van het hele gebeuren. Zijn vingers gleden langzaam hoger en hoger en op het moment dat hij haar vochtige driehoek naderde, had de lust het helemaal van het verstand overgenomen. Dus had ze niet geprotesteerd toen hij de auto aan de kant zette. Ze had zich evenmin verzet toen hij haar bloes losknoopte en de sluiting van haar beha opende. Zelfs niet toen hij met zijn lippen gretig een weg zocht in haar boezemlandschap. Meer nog: ze had onhandig zijn broeksriem geopend, zijn rits naar beneden getrokken en giechelend gereageerd op zijn kleurrijke boxershorts.

Was het de wind die ineens door de bomen gierde, een hond die blafte, haar schuldgevoel dat langzaam nuchter werd? Plots hield het op, werd alles helder. Het ogenblik van passie bevroor en ze was abrupt gestopt. Huub had galant gereageerd, had haar nog wat zachte woordjes in de oren gefluisterd maar het kon niet meer baten. Ze deed hem zweren op het hoofd van iedereen die hij liefhad dat hij het aan niemand zou vertellen. Mocht hij het toch doen, dan zou zij het altijd ontkennen. En wie zouden ze geloven: haar, de brave moeder van twee of hem, de fotograaf met een beruchte reputatie?

Het was de eerste en de laatste keer geweest. Hoewel ze haar schoonbroer best aantrekkelijk vond, kon er niets tussen hen zijn. Dergelijke fratsen zouden een enorme impact hebben op het schijnbaar rustige en kabbelende familiegeluk van de familie Caerels-Massez.

Wat zich bijna op de parking van het plaatselijke warenhuis had afgespeeld, bleef een goed bewaard geheim. Twee maanden na de bewuste avond verraste Hugo iedereen en stelde zijn nieuwe vriendin voor: een gescheiden moeder met twee kleine kinderen, Maud en Hannes. Hij, de wilde vrijbuiters, ging schijnbaar helemaal op in de rol van vriend, stiefvader en hoofd van het nieuwe samengestelde gezin. Maar Nasrine wist wel beter: onder de façade van perfectie school een geboren verleider en zat een aanbieder voor wie ze steeds op haar hoede moest zijn.

“Rooie, waar ben je met je gedachten?” schudde Hugo haar wakker. “De poort is open en onze kroost verwacht ons.”

De tweeling kwam eraan. Féliz, haar dochttertje, leek als twee druppels water op Nasrine: frêle, met grote groene ogen en een bos lang, krullend, rood haar. Wolf was groter en had sproeten en donkerblond haar. Karakterieel zaten ze ook niet op dezelfde golfte: haar zontje was een vat vol energie maar Féliz keek de spreekwoordelijke kat meer uit de boom.

“Wafels!” gilte Wolf.

“Lekker,” zei Féliz en sjokte achter haar broertje aan.

Toen Nasrine de tussenstop maakte om Huub op te halen, kwam ze van een kale reis thuis: ze trof hem slapend op de sofa aan. Ze keek naar de man die hij geworden was: hoe bleek en mager, met die natte slierten haar die voor zijn gesloten ogen hingen. In een versleten jeans met een donkerblauwe uitgerafelde katoenen trui die ze hem voor zijn dertigste verjaardag had gekocht.

“Papa slaapt,” fluisterde Féliz, “gaat hij dan niet mee naar oma?”

Nasrine schudde het hoofd.

“Nee, we laten hem maar een beetje rusten. Dat is het beste wat we kunnen doen.”

“Dan brengen wel wat wafels voor hem mee. Of hij gaat nog dood van de honger,” wist Wolf theatraal.

“Zo snel gebeurt zoiets niet, liefje,” pareerde Nasrine de opmerking en duwde de tweeling zachtjes voor zich uit.

2.

Nasrine nestelde zich nog wat dieper in de witte lederen fauteuil waarover een dikke rode deken stijlvol gedrapeerd lag. Minstens vier keer per jaar bracht ze een weekend door in het trendy appartement van haar jeugd vriendin Halina aan de Rue Martin in Lille. Het optrekje van haar bemiddelde vriendin besloeg ruim honderdtachtig vierkante meter en bestond uit twee verdiepingen, met elkaar verbonden door een grote metalen, gestructureerde trap. Aan de voorkant keken hoge, geluidsdichte ramen uit op een drukke boulevard in het centrum van de stad. En aan de achterzijde zag je kerktorens en kloostermuren. De indeling van de woning was eclectisch: noord ontmoette zuid, strak Noors en Zweeds design namen het op tegen warme Berberse tinten en texturen. Het interieur weerspiegelde de twee meest uitgesproken karaktertrekken van de eigenares: zacht in vriendschap, staalhard in zaken.

Halina had in de loop der jaren goed geboerd: met de ondernemerszin van haar Arabische voorouders in het bloed, wist ze al snel wat ze wilde en wanneer ze dit zou bereiken. Als enige dochter van een importeur in gordijnen en tapijten, startte ze na haar studies bedrijfsbeheer zelf een kleinhandel in geïmporteerde materialen, kunstvoorwerpen en klein meubilair. Al snel breidde de winkel uit tot een heuse zaak waar twintig man personeel brood van at. Ondertussen had ze haar vijfde vestiging in een middelgrote Franse stad geopend en reisde ze de wereld rond van leverancier naar klant en van beurs naar beurs. In het designwereldje was de eigenzinnige en beeldschone Halina Marzouki een bekende naam. Maar haar uithuizigheid kende ook een ander kantje: geen enkele man die haar pad tot nu toe gekruist had, was gebleven. En omdat Halina zich sinds haar achttiende enkel nog in zwarte kledij hulde, vond Nasrine dat ze er vaak uitzag als een Griekse weduwe. Maar wat hield ze van het vriendinnenweekend, van de traditie die was

ontstaan toen ze Frankrijk definitief voor België had ingeruild. Het nieuws van die verhuis had Halina zoveel jaar terug in tranen doen uitbarsten.

“Ik ben je kwijt, je ziet me nooit meer staan!” had ze hysterisch lang gehuild.

Als gebaar van troost had Nasrine haar de belofte gedaan om minstens een paar keer per jaar langs te komen. Hiernaast maakten ze gebruik van alle mogelijke communicatiemiddelen en zo slaagden tijd noch afstand erin om afbreuk te doen aan de vriendschap: Halina volgde het leven van Nasrine op de voet en vice versa.

“Hij sluit zich volledig van me af, Halina, ik weet écht niet meer wat ik daaraan kan doen. Het lijkt alsof we mijlenver van elkaar verwijderd zijn. En alsof het zo moest zijn, vond ik vorige week dat schrift terug, weet je wel?”

De rimpel in het voorhoofd van Halina verried verbazing. “Schrift? Met de recepten van je oma, zoals dat van die heerlijke *coq au vin*?”

“Nee, dat blauwe schrift dat je me gaf kort nadat Francqui terug naar huis ging. Waarin ik alles opschreef wat er in onze brieven stond.”

“Dat schrift? Jezus! Je hebt dat ding jarenlang met je leven bewaakt! Het leek wel alsof de staatsveiligheid het zocht. Ik dacht dat je de geesten van je verleden van je had afgeschud. Niet dus. En waar zat dat ding dan verstopt?”

“In een oude kleerkast op zolder. Niemand opent die. Behalve ik, heel toevallig, vorige week. Ik zocht een stapeltje kleren om aan een goed doel te schenken. Wat een geluk dat Huub het nooit in handen kreeg, die zou met de inhoud écht niet kunnen lachen.”

Halina trok haar neus op en nam een slokje champagne van een duur en bekend merk.

“Huub kan met niets lachen, *ma chérie*. Kan je je nog herinneren wanneer hij voor het laatst een glimlach produceerde? Ik vraag me echt af: hoe hou je het uit met die man?”

“Ach, Halina, wat moet ik anders? Hij is ziek en het is belangrijk dat er een man is in het leven van de kinderen. Bovendien, waar kan ik alleen heen met mijn kroost? Zo romantisch is het alleenstaande moederschap ook niet.”

“Straks begin je nog over bij elkaar blijven in goede en slechte dagen.”

“Dat heet getrouwd zijn.”

“Oh ja? Die huwelijksbelofte van jou stelde nochtans niet veel voor. Je bent in zeven haasten getrouwd. Je droeg niet eens een witte jurk!”

“Het was ook niet zo belangrijk, ik deed het meer voor hem dan voor mezelf. Je weet toch hoe groot de druk van zijn familie was?”

“Die bende is heiliger dan de Paus en alle kardinalen samen.”

“Ongehuwd samenwonen was geen optie. En Huub wilde me echt niet kwijt.”

“Maar ondertussen ziet je leven er toch helemaal anders uit? Je hebt twee eicellen bevrucht gekregen, ze een maand of acht gedragen en ze nadien succesvol gelost. Je hebt zelf brood op de plank. Je kinderen zijn uit de luiers maar jij zit nog vast met die kerel.”

Nasrine haalde de schouders op.

“Ik hoor je en ik weet het zelf ook wel. Maar soms heb ik wat medelijden met Huub, het lijkt wel alsof hij nergens in het plaatje past. Zelfs zijn eigen broer heeft geen goed woord voor hem over.”

“Ha, de Hugo!” giechelde Halina. “De Don Juan van Vlaanderen aan wie niemand kan weerstaan. Voor die prachtige praatjesmaker zou ik mijn kuisheidsgordel openen.”

“Halina, wat zeg je nu? Hij is toch helemaal jouw type niet?”

De vrouw keek haar met grote onschuldige ogen aan.

“Type of geen type: eens goed van bil gaan met een ervaren kerel is altijd lekker, toch? Dat doet me er aan denken dat het dringend tijd is voor een tweede fles van het Franse parelende goud! Niet zo lekker als seks maar het komt aardig in de buurt.”

Terwijl Halina opstond en naar de open keuken verdween, goot Nasrine een bodempje van de Veuve Cliquot in haar glas. Door het raam zag ze hoe de takken van een boom zachtjes heen en weer wuifden. De gele en oranje bladeren gaven aan dat de herfst voorgoed in het land was.

Haar gedachten dwaalden af naar een winderige dag, zoveel jaar geleden.

Ze had met vrienden en familie haar vierentwintigste verjaardag gevierd en iedereen had bijgedragen in het geschenk: een korte rondreis door België en Nederland. Na haar studies geschiedenis was Nasrine onmiddellijk aan de slag gegaan als gids bij een grote toeristische en culturele organisatie. Omdat talen in die functie heel belangrijk waren, had ze er werk van gemaakt om haar kennis uit te breiden: naast haar moedertaal (het Frans) sprak ze een aardig woordje Engels, wist ze zich te behelpen in het Russisch en kende ze meer dan een mondvol Spaans. Omdat ze steeds vaker Nederlanders en Belgen rondleidde, wilde ze ook het Nederlands wat onder de knie krijgen. Dus volgde ze een talencursus, iedere week drie uurtjes. De logica van de ingewikkelde taal vatte ze niet altijd, en ze herinnerde zich hoe ze struikelde over een woord als “volledig” (hoe kon iets nu “vol” en tegelijk “ledig” zijn?) en al die rare woorden die eindigden op – lijk. Was “natuur-lijk” dan een lijk in de natuur, een dood lichaam dat in de open lucht lag? En wat had een wentelteefje in hemelsnaam te maken met verloren brood? En dan had je nog al de accenten en vreemde klemtonen.

Om de verwarrende theorie van de taal zo snel als mogelijk in de praktijk om te zetten, deed ze een stedentocht doorheen de twee noordelijke buurlanden. Helaas was dit bezoek op

taalkundig gebied uitgedraaid op een kleine ontgoocheling: Nasrine begreep nauwelijks iets van de sappige dialecten. Haar schoolse kennis van het Nederlands was mijlenver verwijderd van de klanken en woorden die de plaatselijke bevolking er uitstootte.

Maar ze gaf niet op. Nee, opgeven stond niet in de woordenlijst van Nasrine Massez. Dus probeerde ze zo goed en zo kwaad als het kon, nieuwe woorden aan haar *vocabulaire* toe te voegen, en gebruikte ze grappig uitdrukkingen zoals “als de kat van huis is, dansen de muizen”. De meeste mensen vonden het best charmant: die jonge, roodharige Française die zo haar best deed om hun taal te spreken.

Het tweede deel van de reis bracht haar naar Amsterdam. Op een regenachtige vrijdagavond was ze in de buurt van de Negen Straatjes een kroeg binnengestapt. Het was de voorlaatste avond van haar bezoek aan dit land: op zondag zou ze terugkeren naar Rouen, naar haar baan, haar familie en haar leven.

Het lot besliste er echter anders over.

Aan de bar zat een jonge kerel helemaal verdiept in een boek. Hij keek niet op toen ze een warme wijn bestelde en gunde haar evenmin een blik toen ze naast hem op een barkruk plaatsnam. Ze keek opzij, boog het hoofd en zag tot haar verbazing dat hij het levensverhaal van Camille Claudel bestudeerde. Ze had nog nooit een man ontmoet die zich interesseerde voor de Franse beeldhouwster die ze zelf adoreerde.

“Triestig, niet?” fluisterde ze.

Hij keek traag op en ze staarde in de mooiste en droevigste lichtbruine ogen die ze ooit gezien had.

“Wat zeg je?” antwoordde hij verbaasd.

Ze wees op het boek.

“Het liefdes- en levensverhaal van Camille: het begon zo mooi als muze van Rodin en eindigde zo tragisch. Wist u dat haar broer er voor gezorgd heeft dat ze werd opgesloten in het krankzinnigeninstituut en dat haar familie haar nauwelijks of

niet bezocht? Welk een eenzaamheid en een *tristesse* moet die vrouw te beurt gevallen zijn, welk een immens verdriet, *non?*”

Hij knikte langzaam en verwonderd door de plotse aandacht die hij van de jonge vrouw kreeg.

“*La Valse*, dat vind ik haar mooiste werk. En u?”

Hij wachtte even, kuchte en zei dan: “Sakountala.”

“Goede keus! Nasrine,” zei ze en stak haar hand uit. “Ik ben Nasrine, en u bent...?”

“Huub.”

Hij schudde haar wat verlegen de hand.

“En is Huub een echte Amsterdammer? Woont u in een van die prachtige huizen aan de grachten?” probeerde ze om het gesprek gaande te houden.

“Nee, ik ben aan het werk. Niet dat je dat nu meteen zou zeggen als je me hier in de kroeg ziet zitten. Maar ik bezocht een beurs en keer dinsdag terug naar huis. België.”

“Huub de Belg, *alors*. Dan hebt u twee extra dagen, twee meer dan ik. Ik vertrek overmorgen naar Frankrijk.”

“*Ah, une petite Française*. Maar het is “je” en niet “u” en jij spreekt behoorlijk goed Nederlands. Waar heb je dat geleerd?”

Drie uur lang had ze onafgebroken gepraat met de jonge Vlaming en bij het afscheid spraken ze af om de volgende dag samen Amsterdam te doorkruisen.

De zaterdag ging naadloos over in de zondag en het bleef Nasrine tot op de dag van vandaag een raadsel waarom ze toen ineens had besloten om niet terug te keren naar Rouen. Haar ouders waren allesbehalve opgezet met het bericht, haar beide broers en haar werkgever waren evenmin blij. Maar Huub had iets wat haar intrigeerde. Ze vond hem niet echt bijzonder aantrekkelijk en hij was zeker niet het type man waarvoor ze spontaan viel. Maar hij straalde een ingetogen stilte, een kwetsbaarheid en tederheid uit die ze daarvoor nog niet had gekend. Zoals zo vaak zocht ook zij in een relatie naar het

tegenovergestelde van wat de vorige relatie had laten barsten. Ze had al passie meegemaakt maar ook leugens en bedrog. En deze man leek niet de grootste jager te zijn, maar eerlijk en oprecht. Misschien was het dat wel wat ze nodig had?

Na hun korte Amsterdamse avontuur ging het in sneltreinvaart: ze volgde Huub naar zijn geboorteland, werd er voorgesteld aan zijn vrienden en aan zijn familie. En nauwelijks een maand nadat ze hem de eerste keer in die kroeg had aangesproken, woonden ze al samen in een kleine flat in een stad die ze niet kende. Onder, boven en naast mensen die ze niet kende. En sprak ze een taal die ze ook nog niet beheerste. Haar diploma en kennis kon ze er niet verzilveren en het gidsen gaf ze op. Maar Huub verzekerde haar dat alle obstakels maar tijdelijk waren, en dat er hen een mooie toekomst wachtte.

En ze geloofde hem.

Haar ouders kwamen langs met haar broers. Ook Halina bracht haar een bezoekje en vroeg bezorgd of ze wel wist wat ze deed en of ze gelukkig was? Dat was ze ook, bevestigde ze met een snelheid en gretigheid waarover ze zichzelf weerom verbaasde. Want was ze dat eigenlijk wel? Was het niet omdat het alternatief niet bereikbaar was? Omdat ze er niet in slaagde om haar dromen werkelijkheid te laten worden?

Wellicht waren er toen al tekenen aan de wand. Ja, Huub was lief, zacht en aardig. Maar Huub was ook stil en teruggetrokken, opgesloten in een eigen wereld.

Na enkele maanden samenzijn kwamen de twijfels. Had ze wel de juiste keuze gemaakt? Hij leek in niets op zijn jongere en flamboyante broer Hugo, met wie het altijd lachen was geblazen. Tot wie ze zich stiekem een beetje aangetrokken voelde, omdat hij zo vrolijk was en charmant, zo levendig ook. Het waren eigenschappen die haar eigen geliefde en partner niet had. Ja, Huub hield wel van haar, of dat dacht ze toch, maar ze miste dynamiek en vooral persoonlijkheid. Soms keek hij zo intens triest dat ze er zelf verdrietig van werd. Of leek hij in

gedachten verzonken en wilde hij die niet met haar delen. Als ze eerlijk was, wist ze helemaal niet wat er in zijn hoofd omging en hoe hij over hun relatie dacht. Huub was evenmin gedreven door grote ambitie: hij werkte nog steeds onder de vleugels van een oudere architect. Hij had het lef niet om zelfstandig aan de slag te gaan.

De eerste dag van de derde maand van hun samenzijn sprak ze hem aan over haar twijfels. En tot haar verbazing barstte hij in huilen uit. Hij smeekte haar om hem niet te laten vallen, om hem een kans te geven. Hij zou bewijzen dat hij haar liefde waard was.

Het aanzoek volgde heel snel en misschien wel tegen beter weten in, zei ze “ja” op de vraag.

Hun inderhaast georganiseerde huwelijk was snel, sereen en stil. Er kwam geen toeter noch bel aan te pas.

Een duiveltje in haar hoofd riep de hele tijd: “We houden er mee op, alsjeblief, laat ons ermee ophouden!”

Maar het ontbrak haar aan daadkracht om haar woorden werkelijkheid te maken.

Het huwelijk was voor Huub de springplank naar het droomhuis dat hij voor ogen had. Hommezele, dat zou hun woonplek worden. Nasrine haatte het daar vanaf de eerste dag.

De jaren gingen voorbij en ze probeerde zich neer te leggen bij de aard van hun relatie, die gaandeweg meer op die van een broer en een zus leek. Misschien was er iets dat hen verbond maar er was geen sprake van passie, van lust, van samenspel. Dat alles was er wel met de ene man van wie ze hield, maar ook dat verhaal leidde uiteindelijk tot een breuk. Het lot had beslist en er was leven in haar buik ontstaan. De tweeling kwam enkele weken te vroeg maar gezond op de wereld. Waar Nasrine zich onmiddellijk verbonden voelde met die wezentjes, werd Huub een afwezige vader. Ze wist nog steeds niet of het kwam uit desinteresse of kon hij het gewoonweg niet aan?

“Hé, *ma chérie*, je kijkt zo triest?” vroeg Halina bezorgd. “Heb je honger of vul ik jouw glas niet snel genoeg bij? Kom op, het is feest als je bij me in Lille bent. We drinken een glas...”

“...en doen alsof alles zonnegeur en maneschijn was.”

“Zo is het maar net. Vertel: wat ga je nu doen met dat blauwe schrift. Zulke dingen gebeuren nooit helemaal toevallig, dat beseft je toch?”

“Zo, mevrouw de waarzegster,” glimlachte Nasrine. “Ik weet het niet. Al bracht het ineens veel terug naar boven.”

“Het is het lot dat je dat ding terug in handen kreeg. Misschien moet je hem opnieuw in je leven toelaten? Misschien is hij degene die je nu nodig hebt? Als extraatje misschien, een driesterrenhapje naast de keuken van alledag?”

“Het is niet zo eenvoudig, Halina. Ik moet niet alleen aan mezelf denken maar ook aan de kinderen. Ik kan toch niet zomaar een andere man...”

Halina schudde het hoofd heen en weer. “Jouw kinderen hebben recht op een moeder die gelukkig wordt. Ik zou niet twijfelen, mocht ik in jouw schoenen staan.”

“Een man die van me houdt,” zuchtte Nasrine.

Wat leek het allemaal zo lang geleden.

Blauw, bladzijde 2 (januari 1990)

Lieve wilde roos,

Belofte maakt schuld. Het resultaat is deze eerste brief die ik je schrijf op de eerste dag van het nieuwe jaar. 1990! Een jaar dat zo anders begint dan het vorige, met veel meer zorgen en verplichtingen. Wat mis ik de zalige studietijd die ik bij jou en je familie doorbracht in Rouen.

Ik hoop dat alles goed gaat en ik wens jullie allen 365 gelukkige en gezonde nieuwe dagen. Doe iedereen mijn hartelijke groeten. Ja, zelfs aan Rémi die me wel heel

enthousiast uitwuidde. Ik ben benieuwd naar zijn reactie op het feit dat wij een brief-relatie onderhouden. Let maar op dat hij niet met je post gaat lopen!

Bij mijn terugkomst kreeg ik bijna onmiddellijk een interessante werkaanbieding: ik kon een week later al aan de slag bij een internationaal transportbedrijf en moet er hun vervoersprocessen moderniseren. Dat zegt jou helemaal niets, maar het is boeiend werk, geloof me.

Mijn “ja” op dit aanbod had ook tot gevolg dat ik een andere woonplek moest zoeken: de afstand leven-werken werd echt te groot om te overbruggen. En ook door de prachtige onregelmatige werkuren (“dank je, baas”) heb ik de deur van het ouderlijke huis achter me gesloten. Mijn moeder heeft tranen met tuiten gehuild: ze had me nog maar net terug en daar ging ik weer.

Op het fotootje dat ik bij deze brief stop, zie je me staan op het terras (vier vierkante meter!) van mijn tweekamerflat. Je gelooft me vast wanneer ik zeg dat ik heimwee heb naar de groene tuin in Rouen, naar de schommelbank en natuurlijk naar het gezelschap.

Ik kijk al uit naar jouw eerste brief en geef je vanuit België een aai over je rode haar.

Francqui

3.

Nasrine zong uit volle borst mee met een liedje uit de top honderd. Het vriendinnenweekend met Halina had haar veel energie bezorgd. Het was koud die oktoberzondag en het regende zachtjes toen ze het naambord Hommezele voorbereed. Even later parkeerde ze de grijze Volvo op de oprit.

Eventjes bestudeerde ze het huis, de gestileerde witte villa die ze met Huub huurde in de Koolmeesjeslaan. Zijn droom, het architecturaal concept dat woning werd genoemd.

“De geometrisch strakke Stijl 58,” wist Huub vlak na hun huwelijk, “de esthetische no-nonsens en de functionele architectuur, met rechthoekige volumes en pure vormen in glas en staal. Mozaïeken die optimisme uitstralen in geel en rood, naast ruwe natuurstenen en zacht gepolijst marmer.”

Zij vond het huis vooral een betonnen gedrocht op poten: met de waterpartij in de tuin die kletterde maar vooral heel erg stonk, met de hoge pijlers waarop de woning rustte, klaar om bij de volgende aardbeving (alsof die er zou komen) tegen de vlakte te gaan. Met grote ramen die het schaarse licht uit de bosrijke omgeving vingen maar die een nachtmerrie waren om te poetsen. Met de belachelijke deurklink in de vorm van een boemerang, alsof het openen van de deur zich altijd tegen de bewoners zou keren. Gelukkig was de tuin bosrijk en dat vonden vooral de kinderen heerlijk: een doolhof waarin Wolf en Féliz met alle gemak verstoppertje konden spelen. Hoeveel nachten had het gezin het geluid van de wind door de populieren in de tuin niet gehoord en het getik van de regen op de onbeschermden vensterramen?

Nog eventjes en ze zou door de moderne metalen deur stappen: terug naar de realiteit van de dag, naar de sleur van haar leven.

Terwijl ze de handrem opzette, zuchtte ze geruisloos en voelde een kleine rilling over haar rug glijden. Iets aan het anders zo vertrouwde plaatje klopte niet. Ze stapte uit, opende de koffer en

nam er de gebloemde weekendtas uit. Met haar regenjas over de arm zocht ze in haar handtas naar de sleutel van de woning en liet die, toen ze hem uiteindelijk vond, onhandig vallen. Het zette haar aan tot een luide *merde*. Terwijl ze de sleutel opraapte, besepte ze wat er niet klopte aan het plaatje: de brievenbus puilden uit met de weekendkrant. Dat was raar: Huub had op zaterdagochtend de vaste gewoonte om de krant te lezen. Hij raakte in de lectuur vaak zo verdiept dat hij niet zag dat de kinderen hun chocolademelk hadden omgegooid of dat Nasrine al begonnen was aan het bereiden van het middagmaal.

Aarzelend opende ze de deur, stapte naar binnen en riep zijn naam.

“Huub? Huub, waar ben je?”

Het huis bleef stil.

Met haar jas nog steeds over de arm ging ze van de kille leefkamer naar de keuken, naar het kantoor en naar de aangrenzende ruimte waar een wasmachine en een extra koelkast stond. Haar ogen zochten ondertussen naar een briefje of een teken van leven van haar echtgenoot. Was hij de kinderen gaan oppikken bij zijn ouders of was hij misschien bij een collega op bezoek? Maar hij deed het nooit, zomaar vertrekken zonder een bericht na te laten.

Ze ging langzaam de brede houten trap op.

“Huub, ben je boven?” fluisterde ze.

De deur van de echtelijke slaapkamer stond op een kier en ze meende in de verte een geluid te horen. Nasrine haalde een keer diep adem en duwde het witte hout zachtjes open, bang om iets aan te treffen dat ze niet wilde zien.

“Komaan Huub, waar ben je nu? Slaap je?” hoorde ze zichzelf vragen.

Maar er was geen spoor van haar man: het bed was leeg, onbeslagen zelfs. Het raam stond op een kier en klapperde zachtjes. Ze sloot het en luisterde: in het ganse huis was er niet het minste spoor van leven. Ze viste haar GSM uit de handtas en

keek naar het scherm. Hij had haar niet gebeld noch een berichtje gestuurd terwijl ze in de auto zat.

“Man, waar hang je uit?” mompelde ze en voelde hoe de verwarring het van de verbazing overnam.

Ze liep de trap af en zocht het nummer van haar schoonmoeder. Bij het horen van haar stem stak de dame onmiddellijk en enthousiast van wal met verhalen over de kinderen: hoeveel pannenkoeken Wolf gisteren gegeten had, en hoe flink Féliz haar derde boterham met hagelslag net had verorberd. Dat ze lang hadden geslapen en het altijd zo fijn vonden bij oma, en dat ze er al naar uitzag om de kinderen een volgend weekend te verwennen met een bezoekje aan de zoo. Nasrine luisterde nauwelijks naar wat de vrouw vertelde en onderbrak haar bruusk.

“Marie-Rose, is Huub daar?”

“Wat zeg je, meiske?”

“Of Huub bij jullie is?”

De stem aan de andere kant van de lijn aarzelde. “Huub? Nee, ik heb Huub dit weekend niet gehoord of gezien. Dat was toch niet de bedoeling, dacht ik? Of wel? Hij ging het toch helemaal alleen klaren die twee dagen? Ik zou toch op de kinderen letten zodat hij wat tot rust kon komen?”

“Nee, u hebt gelijk. Maar hij is er niet en ik dacht....”

“Wat bedoel je met: hij is er niet? Waar is hij niet?”

“Thuis? Hier.”

“Hoezo, hij is niet thuis? Heeft hij dan geen briefje of berichtje nagelaten?”

“Nee, niets.”

“Ach, weet je wat,” klonk het sussend, “ hij doet ongetwijfeld een boodschap.”

“Op zondag? Alle winkels zijn gesloten.”

“Of misschien is hij een rondje gaan lopen? Je weet toch hoe bezeten hij soms kan zijn over dat geloop. Misschien moet je

nog een beetje wachten en komt hij wel binnengewaaid. Over een uurtje of zo?”

“Misschien. Ja, misschien.”

“Waarom maak je geen ritje met de wagen langs zijn joggingsroute? Dan komen jullie elkaar vast wel tegen.”

“Goed idee, bedankt. Doe ik. Kan de tweeling ondertussen nog wat bij jullie blijven, wanneer ik....”

Haar schoonmoeder onderbrak haar.

“Natuurlijk. Zoek eerst die man van jou en dan spreken we elkaar wel verder. Tot gauw!”

Nasrine bleef met het toestel in de hand staan en er overviel haar een tweede koude rilling.

Wat ze niet wist, zou ze vlug ervaren: alles werd anders de dag dat Huub verdween.

Blauw, bladzijde 3 (januari 1990)

Lieve Francqui!

Een hele gelukkige verjaardag en ook voor de rest van het jaar wens ik je al het goede. Ook in naam van de familie Massez.

Je huisbaas krijgt van mij alvast de eerste prijs voor ironie: noemt hij dat hoopje tegels een terras? Man, man, wat zal je 's zomers genieten op die stoel met je voeten tegen je buik.

Hier is het bar koud, mijn moeder laat me het huis niet uit tenzij ik haar beloof om een sjaal en muts te dragen. Ik haat het, ik zie er uit als een veertienjarige!

Met mij is het oké: ik baan me een weg door dit laatste jaar van het lyceum en maak me klaar voor het behalen van mijn baccalaureaat. Je dacht dat jouw leven moeilijk of ingewikkeld was? Wil je ruilen met de sleur en de onzekerheden van een zeventienjarige? Ach, Francqui, ik kijk er zo ontzettend naar uit om ouder te worden, om verder te studeren en mijn horizons te verleggen (zeg ik dat niet mooi?). Rouen is een prachtige stad, maar stiekem droom ik van een leven in Parijs. Ik zie mezelf flaneren over de Champs Elysées, luieren in de Bois de Boulogne, slenteren door het Louvre...Helaas lijkt die droom nog zo ver weg.

Wat ik je verder nog melden moet? Halina had haar eerste vriendje! Een drol die ze op de speelplaats oppikte en die omkijkt bij de roepnaam Froufrou. Dat zegt genoeg, denk ik? Maar ze wil niet luisteren, je weet hoe

koppig mademoiselle Marzouki kan zijn. Gelukkig weet haar vader niets af van die manoeuvres: de eer van zijn oudste dochter naar de vanen! Het grappigste komt nog: omdat het zoenen met die nozem zo tegenviel (“een laffe flap nat vlees in de mond”, zo beschreef ze de ervaring) heeft ze hem na een week gedumpte. Exit Froufrou! Ze zegt nu dat er geen man nog aan haar lijf komt.

Ik moet nu gaan: mama wil dat ik samen met Joie opdraaf voor het een of ander liefdadigheidsgebeuren, je weet hoe sociaalvoelend ze is. Dat betekent: de brave dochter spelen met een glimlach die om de mond gebeiteld zit. Duimen dat ik geen kramp in de kaken krijg, lieve Francqui!

Je krijgt nu nog eventjes uitstel, maar in mei verwacht ik van jou uitgebreide verjaardagswensen!

Oefen alvast een beetje, voor je het weet krijg je dat schrijven helemaal onder de knie! Haha, ik weet hoe je het haat.

Xxxxxxxxxx

Wilde – glimlachende – roos

4.

“Niet iedere verdwijning is onrustwekkend, mevrouw,” zei de politieagent. “We bekijken elk geval op zich. Daarom heb ik een aantal vragen over uw echtgenoot. Als u me toestaat?”

Nasrine knikte. Ze keek naar de hand van de gezette man die een foto van Huub vasthield: het was een afbeelding van een jonge kerel, die een sporadisch weekendje samen met zijn gezin aan zee doorbracht. Ze zag zijn glimlach en de ogen die een beetje samengeknepen in de lens keken. Hoelang was het geleden, dacht ze, en wat was er sindsdien gebeurd? Waarom zat er nu een politieman bij haar aan de keukentafel?

“Zijn kledij?” Ze aarzelde. “Dat weet ik niet, ik was niet hier. Ik was op bezoek bij mijn jeugdvriendin in Frankrijk. Ik ben een Française, weet u?”

“U was er niet dit weekend?” herhaalde de man en noteerde dit feit. “Heeft er zich voor uw vertrek iets speciaals voorgedaan?”

“Hoe bedoelt u?”

“Iets waardoor hij van streek kon raken? Iets wat een impact had op zijn normale functioneren: een ontslag, het verlies van een dierbare, een ruzie tussen u beiden?”

“Ruzie?” Nasrine trok haar ene wenkbrauw op. “Nee, ruzie maken we niet. Maakten we niet. Of toch niet veel. Nee, niet meer dan anderen. Nee hoor, alles... kabbelt.”

De duim gleed naar het volgende punt op het lijstje.

“Nam hij medicijnen?”

“Ja,” knikte Nasrine, “antidepressiva en kalmeermiddelen. Voor zijn depressie en de burn-out.”

De agent keek oprecht verbaasd op.

“Was hij depressief?”

“Ja, maar nu klinkt het alsof dat een reden zou zijn voor...”

Ze schudde het hoofd heen en weer.

“Nee, zo is het niet. Zo is hij niet. Nee, Huub houdt van mij en van de kinderen. Hij is gewoon een speciale man. Hij zit wat

complex in elkaar en soms heeft hij het een beetje moeilijk. Maar daarvoor is hij in behandeling. Nee, echt waar, zo diep zit hij niet.”

“Kunt u me exact zeggen welke medicijnen hij neemt en hoeveel? En of hij ze bij zich heeft?”

Nasrine stond op en ging als verdoofd naar de badkamer. Ze keek in het blauwe potje dat aan zijn kant van de wastafel stond en ze zag de aangebroken strip antidepressiva. Ze telde een tiental slaappillen. Terug in de keuken ging ze zitten en zuchtte: “Ze liggen er nog.”

“Allemaal?”

“Ja, voor zover ik weet.”

“En kan hij zonder?”

Ze aarzelde.

“Mevrouw? Kan hij zonder deze pillen functioneren?”

Ze haalde de schouders op. “Dat weet ik niet. Ik ben geen dokter, dat zou u aan hem moeten vragen. Maar ik vermoed wel dat hij even zonder kan, al zou het hem geen goed doen. In het verleden moest hij het gebruik afbouwen. Hij mocht nooit zomaar stoppen.”

De snor ging weer de hoogte in.

“Het verleden, zegt u? Het is niet de eerste depressie?”

Nasrine ging met haar handen door de rode haarbos. Hier en daar kwam een piek recht te staan. Het kon haar niet schelen hoe ze eruitzag.

“De afgelopen jaren zijn wat moeizaam gegaan. Maar we komen er wel.”

“Goed dan. Hebt u alle kanalen geprobeerd om hem te bereiken? Hebt u meermaals geprobeerd om naar zijn GSM te bellen?”

“Natuurlijk. Dat was het eerste wat ik deed. Het toestel ligt hier nog in huis, daar waar hij het altijd legt. Legde. Legt.”

Ze stond op, nam een pakje papieren zakdoekjes uit de lade van het aanrecht, trok er een exemplaar uit en snoot haar neus. Uit haar ogen wreef ze een traan weg en bleef even staan.